

РЕШЕНИЕ

№ 1804

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Иванка Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100510990 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 - чл.273 от ГПК.

С решение № 20115876 от 14.05.2021 г., постановено по гр. д. № 69719/2019 г. по описа на СРС, III ГО, 82 състав, е признато за установено по реда на чл.422 ГПК по предявените от „Т.С.“ ЕАД срещу А.И. Р., че последният дължи на „Т.С.“ ЕАД, на основание чл.79, ал.1, предл.1 ЗЗД вр. с чл.150 ЗЕ, сумата от 1 497, 56 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж. к. *****, абонатен № 062219, за периода м.05.2016 г.- м.04.2018 г., както и сумата от 81, 65 лв., представляваща цена за услугата дялово разпределение за същия период, ведно със законната лихва, считано от 23.10.2018 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч. гр. д. № 67995/2018 г. по описа на СРС, 82 състав. Отхвърлени са предявените искиове на основание чл.86, ал.1 ЗЗД за дължимостна мораторна лихва върху цената за топлинна енергия в размер на 76, 43 лв. за периода 31.12.2016 г. – 11.10.2018 г. и върху дялово разпределение в размер на 13, 57 лв. за периода 31.12.2016 г. – 11.10.2018 г. Ответникът е осъден да заплати на ищеца, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от общо 290, 15 лв., представляваща сторени разноси в исковото и заповедното производство. Решението е постановено при участието на трето лице – помагач „Т.С.“ ЕООД.

Срещу постановеното съдебно решение в частта, с която са уважени предявените искиове, е депозирана въззивна жалба от ответника А.И. Р.. Излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението в обжалваната част. Счита, че обжалваното решение е постановено при

съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като е даден ход на делото въпреки, че не е бил редовно призован за откритото съдебно заседание проведеното на 16.02.2021 г., което обстоятелство е нарушение на разпоредбата на чл.56, ал.3, предл.1 ГПК. Това го лишило от възможността да задава въпроси и да прави възражение при изслушването на заключението на изготвената по делото съдебно - техническа експертиза. Излага съображения, че през исковия период не са налице валидни облигационни правоотношения по продажба на топлинна енергия между него и ищцовото дружество. Представените доказателства не установяват, че в периода м.05.2016 г. – м.04.2018 г. страните по делото са били обвързани с договор, сключен при общи условия. Позовава се на разпоредбата на чл.150 ЗЕ, съгласно която продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, одобрени от комисия, които предприятието е длъжно да публикува най-малко в един централен и един местен всекидневник в градовете с битово горещо водоснабдяване. В случая липсват доказателства това да е сторено от ищеца. На следващо място излага, че в обжалвания съдебен акт са обсъждани само факти облагодетелстващи топлопреносното дружество, а наведените от него възражения не са коментирани. Счита, че решаващият съд е допуснал процесуално нарушение като е приел безрезервно изготвената по делото съдебно - техническа експертиза, която ползва единствено документи на ищеца, които като частно-правни такива не могат да бъдат годни доказателствени средства. Излага още, че своевременно е навел възражения, че фактурите приложени към исковата молба са документи с невярно съдържание. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като отхвърли предявените искове в тази им част. Претендира сторените пред двете инстанции разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК не е депозиран писмен отговор на въззивната жалба на ответника от „Т.С.” ЕАД. С молба от 12.04.2022 г. излага становище за правилност и законосъобразност на първоинстанционното решение в обжалваната му част. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли въззивната жалба, като му присъди сторените по делото разноски вкл. за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Третото лице – помагач на ищеца - „Т.С.“ ЕООД, не е депозирало в срока по чл.263, ал.1 ГПК писмен отговор на въззивната жалба на ответника.

Решението в частта, с която са отхвърлени предявените искове, е влязло в сила като необжалвано.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, намира следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени положителни искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК вр. с чл.79, ал.1, предл.1 ЗЗД вр. с чл.150 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД. Ищецът твърди, че ответникът е клиент на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ, за топлоснабден имот – апартамент 65, находящ се в гр. София, община „Красно село“, ж. к. „*****“ аб. № 062219, като му дължи сумата от общо 1 669, 21 лв., от която: 1 497,56 лв. - главница за доставена топлинна енергия за периода м.05.2016 г. – м.04.2018 г., сумата от 76, 43 лв. –

законната лихва за забава върху главницата за периода 31.12.2016 г. – 11.10.2018 г., сумата от 81, 65 лв. – стойност на услугата дялово разпределение за периода м.05.2016 г. – м.04.2018 г. и сумата от 13, 57 лв. - законна лихва за забава върху нея за периода 31.12.2016 г. – 11.10.2018 г. Във връзка с подадено на 23.10.2018 г. заявление, по ч. гр. д. № 67995/2018 г. на СРС, 82 състав, е постановена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за дължимите суми, срещу която в срока по чл.414 ГПК ответникът е депозирал възражение. Ищецът претендира установяване на вземанията му, предмет на издадената заповед за изпълнение, ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на вземането, както и сторените по делото разноски.

С постъпилия в срока по чл.131 ГПК писмен отговор на исковата молба ответникът оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва съществуването на облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия между него и топлопреносното дружество. Счита, че не са налице доказателства за публикуване на общите условия. Оспорва представените от ищеца извлечения от сметки за начислената топлинна енергия в имота, договора за топлинно счетоводство на разходите за отопление и топла вода, протокола от общото събрание на етажната собственост, както и списъка на абонатите. Заявява, че издадените фактури не установяват абонатния номер, за който се отнасят. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове.

На 23.10.2018 г. „Т.С.“ ЕАД е депозирала пред СРС заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу А.И. Р. за сумата от 1 579, 21 лв. – главница и 90 лв. – мораторна лихва за периода 31.12.2016 г. – 11.10.2018 г. В т.12 от заявлението е пояснено, че длъжникът дължи суми за доставена от ищеца топлинна енергия през периода м.05.2016 г. – м.04.2018 г. в топлоснабден имот, находящ се в гр. София, общ. Красно село, ж. к. „*****“, с абонатен № 062219. Същият не е заплатил и стойността на изравнителните сметки и дължимата от него сума за дялово разпределение за процесния период. Посочено е, че дължимите суми са, както следва: за неизплатена топлинна енергия: 1 497, 56 лв. – главница и 76, 43 лв. – лихва, а за дялово разпределение: 81, 65 лв. - главница и 13,5 7 лв. – лихва. Претендира сторените в производството разноски в размер на 33, 38 лв. – държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.78, ал.8 ГПК.

С молба от 05.04.2019 г. до СРС, 82 състав, ищецът уточнил, че претендираните суми за топлинна енергия по общи фактури обхващат периода м.05.2016 г. – м.04.2018 г., а останалите фактури са изравнителни и са издадени м.11.2016 г. като приложил и справка по всички фактури.

С разпореждане от 24.04.2019 г., съдът предоставил последна възможност на ищцовото дружество в 3-дневен срок да посочи изрично крайния срок на дължимост на главницата за доставена топлинна енергия, като го предупредил за последиците от неизпълнение на дадените му указания.

На 10.05.2019 г. „Т.С.“ ЕАД депозирала молба, в която уточнила, че периода, за който претендира главница за доставена топлинна енергия е м.05.2016 г. – м.04.2018 г.

С разпореждане от 26.09.2019 г. по ч. гр. д. № 67995/2018 г. на СРС, 82 състав, съдът е постановил исканата заповед за изпълнение, като е присъдил на заявителя и сторените в заповедното производство разноски в размер на 33,38 лв. - държавна такса и 50 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.414, ал.2 ГПК е депозирано възражение от длъжника, с което оспорва вземанията по издадената заповед за изпълнение.

В срока по чл.415, ал.4 ГПК ищецът е представил искове за установяване на вземанията си по исков ред.

Съгласно представения нотариален акт за собственост върху жилище № 66, том XIII, нот. дело № 24/1981 г., на 20.12.1981 г. А.И. Р. е придобил правото на собственост върху недвижим имот, находящ се в гр. София, комплекс „Красно село“, ж. к. „*****“, състоящ се две стаи, дневна, столова, кухненски бокс и сервизни помещения със застроена площ от 94,47 кв.м., с принадлежащо таванско помещение № 31 със застроена площ 1,014 % ид.части от общите части на сградата и правото на строеж върху припадащата се част от терена на комплекса, на основание обезщетение върху отчужден имот за мероприятия по ЗТСУ.

Видно от представен нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 106, том III, дело № 467/2008 г. на 04.09.2008 г. А.И. Р. е учредил договорна ипотека в полза на „А.Б.“ АД върху собствения си недвижим имот, а именно процесния апартамент № 65, находящ се в гр. София, общ. Красно село, ж.к. „*****“.

Съгласно приложен протокол от проведеното на 16.08.2002 г. Общо събрание на собствениците на етажна собственост, находяща се в гр. София, ж.к. „*****“, вх.А, етажните собственици са взели решение да се сключи договор с „В.Е. С.“ ЕООД, което дружество да извършва дялово разпределение на топлинната енергия в сградата в режим на етажна собственост. В този протокол е съставен и списък на етажните собственици, които с подписите си са удостоверили горното решение, вкл. и на ответника.

На 16.09.2002 г. е сключен договор № 786 между „В.Е. С.“ ЕООД и етажната собственост с адрес: в гр. София, ж. к. „*****“, вх.А, по силата на който дружеството се е задължило да достави и монтира необходимите уреди за регулиране и отчитане на консумацията на топлинна енергия, както и да изготвя и предоставя на насрещната страна обща и индивидуални изравнителни сметки за консумираната топлинна енергия в срок до 45 дни след предоставяне на информация от „Т.С.“ ЕАД за показанията на топломера за отчетния период.

Пред СРС е ангажиран договор № У144/29.07.2015 г., сключен между „Т.С.“ ЕАД – възложител и „Т.С.“ ЕООД – изпълнител, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл.139в ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

С писмо от 03.09.2014 г. дружеството „Д.“ ЕООД уведомява „Т.С.“ ЕАД за извършена промяна и вписване в Търговския регистър на нов едноличен собственик на капитала извършващ услугата „дялово разпределение“ на топлинна енергия, а именно „Т.С.“ ЕООД.

От заключението на вещото лице инж. Е.Й. по изслушаната съдебно - техническа експертиза, което съдът възприема като компетентно дадено, се установява, че сградата, в която се намира процесния имот е с непрекъснато топлоснабдяване в периода м.05.2016 г. – м.04.2018 г. като ежесмесечно са извършвани отчети на данните от общите топломери за потребената топлинна енергия с приспадане на технологичните разходи от отчетената ежесмесечна енергия за сметка на ищеца, съгласно нормативните изисквания. Същите са преминали периодичния метеорологичен контрол. Дяловото разпределение е извършвано от фирмата за дялово разпределение „Т.С.“ ЕООД и е в съответствие с нормативната уредба. Процесният вход в сградата – етажна собственост се топлозахранва от две абонатни станции за долна и горна зона. Топлинната енергия за всяка от тях се отчита от собствен топломер. Данните от двата топломера се сумират и енергията се разпределя между абонатите на входа. Същите се отчитат по електронен път в началото на всеки месец посредством т.нар. „терминал“. От отчетеното количество са приспаднати технологичните разходи и разликата е разпределена между всички потребители от етажната собственост. Всички изчисления са направени по Методиката за дялово разпределение. Констатира се, че в процесния имот с абонатен № 62219 за исковия период е имало 4 бр. отоплителни тела с монтирани индивидуални разпределители с дистанционно отчитане, 1 бр. отоплително тяло в банята без уред за дялово разпределение и 2 бр. водомери за топла вода. Топлинната енергия за всеки от радиаторите в имота е изчислена по отчет от показанията на монтираните върху тях ИПРО (индивидуални разпределители на разхода за отопление), а топлинната енергия от отоплителното тяло в банята, което е без уред за дялово разпределение е изчислена на база максимална мощност, съгласно Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Количеството топлинна енергия отдадена от сградна инсталация е разпределена пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект, като за процесния апартамент отоплителния обем е 225 куб.м. Топлинната енергия за битово горещо водоснабдяване е определена по отчет на двата водомера съобразно нормативната уредба през процесния период. Дяловото разпределение на разхода на топлинна енергия за отопление и БГВ е извършвано между абонатите в сградата – етажна собственост за едногодишен отчетен период. Така в периода м.05.2016 г. – м.04.2018 г. са съставени две изравнителни сметки от 01.05.2016 г. – 30.04.2017 г. и 01.05.2017 г. – 30.04.2018 г. на базата на документа за годишния отчет от датите 25.04.2017 г. и 13.09.2018 г. От тях е установена сума за връщане в размер на минус 37, 31 лв. Съгласно заключението фактурираната по прогнозни данни сума за исковия период възлиза на 1 534, 92 лв., от която: 1 310, 89 лв. за сградна инсталация и отопление на имота и 224, 03 лв. за битово горещо водоснабдяване. Общият размер на дължимата сума възлиза на 1 497,61 лв., без в нея да са включени предишни неплатени и просрочени суми, изравнявания за периоди извън процесния, както и суми за дялово разпределение и лихви по тях.

Видно от представеното извлечение от сметки по месеци за абонатен

№ 062219 дължимата стойност за услугата дяловото разпределение възлиза на сумата от общо 81, 65 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, изхожда от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваните му части, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно.

В предмета на делото е включен установителен иск, предявен от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, при направено възражение от длъжника в срока по чл.414, ал.2 ГПК, в рамките на установения в чл.415, ал.1 ГПК срок. Целта на ищеца е да се установи със сила на присъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземането, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ – в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е определено в § 1, т.42 ДР ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г.: физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване. След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Съгласно новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т.1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, какъвто обаче не е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат

цената на доставената топлинна енергия.

Собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия, без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

От ангажираните по делото доказателства се установи, че ответникът е собственик на процесния имот и в това си качество е клиент на топлинна енергия.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители (клиенти) на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия, одобрени с решение № ДУ-02/03.02.2014 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник „24 часа“ – броя от 10.02.2014 г. и вестник „19 минути“ и Общите условия, одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“, в сила от 11.08.2016 г. Разпоредбата на чл.150, ал.3 ЗЕ предоставя възможност за потребителите /клиентите/, които не са съгласни с предвидените в Общите условия клаузи, в срок от 30 дни след влизането им в сила да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, които се отразяват в допълнителни писмени споразумения. В случая ответникът не твърди и не установява да е упражнил това право срещу Общите условия на „Т.С.“ ЕАД от 2014 г. и 2016 г., поради което настоящият съдебен състав намира, че същият ги е приел.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя (клиента), по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия. Ето защо общите условия на ищеца регулират спорното правоотношение.

По изложените съображения се налага изводът, че за исковия период между главните страни в процеса е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет: доставката на топлинна енергия за битови нужди относно процесния имот – обстоятелство, което обуславя неоснователността на наведените във въззивната жалба оплаквания в тази насока.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл.139 – чл.148) и Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за

топлоснабдяването, обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год.).

В случая измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е възложено от етажните собственици на „Т.С.“ ЕООД с договор, сключен от упълномощен представител на етажните собственици. Третото лице – помагач е осъществявало услугата дялово разпределение за топлоснабдения имот за исковия период.

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, която е изготвена въз основа на приложените по делото и допълнително изискани документи, въз основа на които вещото лице е дало заключение относно реално потребената от ответника топлинна енергия през процесния период, в съответствие с разпоредбите на раздел VI от глава X на ЗЕ. Съобразено е, че дяловото разпределение на топлинната енергия за имота през процесния период е извършено правилно, съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба. Вещото лице е констатирало наличието на 4 бр. отоплителни тела с монтирани индивидуални разпределители с дистанционно отчитане, 1 бр. отоплително тяло в банята без уред за дялово разпределение и 2 бр. водомери за топла вода в процесния имот за периода м.05.2016 г. – м.04.2018 г., като изрично е съобразено изчисляването на топлинната енергия в зависимост от това има ли монтирани ИРРО върху радиаторите или не, без да са установени отклонения от нормативните изисквания.

Жалбоподателят се позовава на съществено процесуално нарушение, допуснато от решаващия съд – неспазване на установения в нормата на чл.56, ал.3 ГПК срок за проведеното на 16.02.2021 г. открито съдебно заседание.

Съгласно нормата на чл.56, ал.3 ГПК призоваването се извършва най-късно една седмица преди заседанието. Това правило не се прилага в изпълнителния процес. В случая призовката е надлежно връчена на ответница чрез процесуалния му представител на 09.02.2021 г., а съдебното заседание е проведено на 16.02.2021 г., когато изтича регламентирания в посочената норма срок, изчислен съобразно изискванията на чл.60, ал.4 ГПК.

Наличието на допуснато процесуално нарушение от страна на решаващия съд няма за задължителна и безусловна последица отмяна на обжалваното съдебно решение. Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС, дейността на въззивния съд не е повторение на първоинстанционното производство, а само негово продължение, при което втората инстанция не дължи повтаряне на дължимите от първата инстанция процесуални действия, а надгражда върху тях. Дори и същите да са били опорочени, въззивният съд не следва да

ги извършва наново, а да отстрани пороците чрез собствените си действия по установяване на фактите и прилагането на правото. С оглед на това на разположение на жалбоподателя е била налице възможност да изложи във въззивната жалба възраженията си срещу изготвеното експертно заключение, които подлежат на преценка от въззивния съд, от която не се е възползвал. Във въззивната жалба не са изложени конкретни възражения срещу доказателствената стойност на експертното заключение, нито същото е оспорено. Не е поискано и изслушването на повторна съдебно – техническа експертиза, на основание чл.266, ал.3 ГПК, каквато своевременно не е била заявена поради допуснатото от решаващия съд процесуално нарушение.

Съдът изцяло възприема изводите на вещото лице по изслушаната пред СРС съдебно – техническа експертиза. Същото е обстойно и задълбочено обосновано, компетентно дадено. Вещото лице е използвало всички относими към предмета на експертизата материали - главния отчет и отчет за индивидуалното разпределение, установяващи действителното количество потребена енергия, съгласно сметите показания по уредите за разпределение топлинна енергия за исковия период. По делото не са ангажирани никакви доказателства, които да разколебаят доказателствената му стойност.

Съгласно заключението на съдебно – техническата експертиза стойността на реално потребената топлинна енергия за исковия период м.05.2016 г. – м.04.2018 г. в процесния топлоснабден имот възлиза на сумата от 1 497 ,61 лв. Отделно от тази сума ответникът дължи и сумата от 81, 65 лв., представляваща стойност на услугата дялово разпределение, съгласно извлечение от сметки за дяловото разпределение по месеци за абонатен № 062219, в каквато насока са и изводите на решаващия съд.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, решението в обжалваната част следва да се потвърди.

По разноските по производството:

Ответникът по жалбата претендира юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция. Предвид обстоятелството, че същият не е депозирал в срока по чл.263, ал.1 ГПК писмен отговор на въззивната жалба, както и не е представляван в проведеното открито съдебно заседание в настоящото производство, следва да се приеме, че същият не е защитаван от юрисконсулт. Ето защо не са налице предпоставките на чл.78, ал.8 вр.3 ГПК и на страната не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство в настоящата инстанция.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20115876 от 14.05.2021 г., постановено по гр. д. № 69719/2019 г. по описа на СРС, III ГО, 82 състав, **В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ**, с която е признато за установено, че А.И. Р., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, на основание чл.422, ал.1 ГПК вр. чл.79, ал.1, предл.1 ЗЗД вр. с чл. 150 ЗЕ, сумата от **1 497, 56** (хиляда четиристотин деветдесет и седем лева и петдесет и шест стотинки) лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия в топлоснабден имот,

находящ се в гр. София, ж. к. *****, абонатен № 062219, за периода м.05.2016 г. - м.04.2018 г., както и сумата от **81, 65** (осемдесет и един лева и шестдесет и пет стотинки) лв., представляваща цена за услугата дялово разпределение за периода м.05.2016 г. - м.04.2018 г., ведно със законната лихва, считано от 23.10.2018 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч. гр. д. № **67995/2018** г. по описа на СРС, 82 състав.

Решението в частта, с която са отхвърлени предявените иски, е влязло в сила като необжалвано.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на ищеца: „Т.С.“ ЕООД, ЕИК *****, с адрес гр. София, ул. „*****“.

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____